

מתחברים לתורה ויהדות בשביל הנשמה

שלוש כלים

זמן לפרוש כנף

1199

עלון פרשת וילך ה' תשרי תשפ"ה | 27 בספטמבר 2025

"שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד ה' אֱלֹהֶיךָ, כִּי כִשְׁלַת בַּעֲוֹנֶךָ"

הכשלוך שלך - יכול להפוך לסיבת ההצלחה שלך

**מרכז 'שלוש לעם' מאחל
גמר חתימה טובה!**

**לרבני ורכזי המדרשיות,
הפעילים המסורים, נערי ובוגרי
מדרשיות 'שלוש לעם' קוראי
העלון ולכל בית ישראל.**

העלון מופץ למנויים בלבד

להצטרפות כמנויים: 02-5022881

או שלחו מייל לכתובת: sh5022881@gmail.com

הזמן לשנות

איתמר מאיר

החושך ירד על הכפר הקטן, רק שני נרות קטנים ניסו לגרש ללא הצלחה את החושך הסמיך ששרר במרכז הבית. שני התאומים הצעירים נורם ודימו שוחחו ביניהם בשקט כדי לא להפריע להוריהם קשי היום, המותשים מעמל יומם המפרך. אביהם עבד ככובס והיה בעל ידיים מיובלות, ואמם הייתה תופרת עיפה.

"אני רעב", לחש דימו לתאומו. "בקושי אכלנו היום משהו, הלחם היה יבש במיוחד, וחוף מהכמות הקטנה של הלחם לא היה עוד משהו לאכול!" נורם הנהן בראשו בהסכמה. "אני רעב בדיוק כמוך, אבל מה אני יכול לעשות?" דימו הנהן בראשו בתסכול ושאל: "נורם, מה אתה רוצה להיות כשתהיה גדול?" עיניו של נורם האירו פתאום והוא השיב: "אני לא רוצה להמשיך לחיות בעוני, החלטתי להשקיע את כל חיי בלמידה כדי לדעת כיצד להיות עשיר..." אבל דימו לא התרשם במיוחד. "מה תעזור למידה? אנחנו צריכים כסף כדי ליהנות, ובעיקר לא להיות רעבים..." אמר בבוז והסתובב לעבר הקיר כשהוא מנסה להירדם למרות הבטן המקרקרת.

השניים חלקו את אותו חדר, אותם משחקים וחפצים, והקושי של העניות היה משותף לשניהם. אבל השאיפות של כל אחד מהם היו שונות לחלוטין. דימו היה מרבה להתלונן והיה מוודא שכל אחד מסובביו ישמע על קשייו הרבים, ואילו נורם לעומתו השקיע רבות בלמידה על כסף וחקר בכל הזדמנות על הצלחותיהם של העשירים.

השינוי ביניהם היה ניכר הרבה יותר בגיל הנערות, כשהם החלו לעבוד כדי להרוויח קצת כסף עבור עתידם. דימו המשיך להתלונן ובכל פעם שנכשל בחייו, פוטר מעבודה, או נותר ללא כסף, והאשים את כולם: את הוריו העניים, את נורם ואת גורלו המר.

הוא נהג לבזבז את כספו עבור הנאות רגעיות וחולפות. באותו היום שבו הגיעה

המשכורת השתמש בה לקניית בגדים, בלויים וחפצים חדשים. נורם היה מעיר לו שוב ושוב על הבזבוז, ודימו אמר: "אני רוצה ליהנות מהחיים אחרי שעבדתי כל כך קשה החודש!"

הוא לעג ללא הפסקה לנורם השקוע בלמידה. "מה יועילו לך הספרים העבים והישנים? האם הם יספקו עבורך את הכסף שאתה צריך למחר בבוקר?"

חייו של דימו הפכו לגלגל אינסופי של התקפי זעם, עמל תמידי ובזבוז כל פרוטה שהגיעה לידי. נורם מצידו לא התרשם יתר על המידה מהלעג והתסכול של אחיו התאום. במשך חודשים ארוכים חסך כסף, ולאחר שנתיים עזב את הכפר הקטן בדרכו אל העיר הגדולה.

הוא מצא עבודה ובמקביל החל ללמוד על מסחר, עסקים והשקעות. מהר מאד מצא מקום עבודה מתגמל יותר, ועם הזמן החל לסחור בבדי משי יקרים. תוך חמש שנים הפך לסוחר מצליח והיה בבעלותו בית בעיר. הוא השקיע במתכות יקרות ובזהב וחסך סכומי כסף גדולים. לאחר שהצליח לבסס בצורה משמעותית את עתידו הכלכלי וכבר לא היה תלוי בעבודה יומיומית, מצא נורם את הזמן לחזור הביתה לכפר הקטן ולהביא עבור הוריו סכום כסף שחסך במשך השנים.

לעומתו, מצבו של דימו רק הלך והחמיר עם השנים. כשהגיע נורם לכפר, הוא היה מרושש לחלוטין, מכור לטיפה המרה ומתגלגל ברחובות.

הוריו קיבלו את נורם בשמחה רבה ואביו ביקש ממנו לגלות לו את סודו כיצד הצליח להפוך לעשיר, נורם אמר: "לא עשיתי משהו מיוחד. השקעתי בלמידה. בניתי לעצמי משמעת, חזון ותקווה. פשוט סירבתי לחשוב כמו העניים".

הוריו חיבקו אותו בהתרגשות וטפחו על שכמו בהערכה גדולה. לעומתם דימו אמר לו ברגע שפגש אותו: "פתאום נהיית עשיר. הגיע הזמן לתת לאח שלך קצת מכל הכסף שצברת!"

נורם נד בראשו לשלילה ואמר: "אתה חייב לטפל בבעיית ההתמכרות שלך ולשנות את גישתך. אתה צריך להבין שאף אחד לא חייב לך כלום. לי היו רצון, חזון ותקווה ועבדתי קשה על הכסף שלי. ומה אועיל אם אביא לך את הכסף שעבדתי עליו כל כך קשה ותבזבז אותו על הבלים?"

"שטויות אחי, היה לך בסך הכול מזל!" התריס דימו. נורם נענע בראשו באופן נחרץ. הוא נאנח והשיב: "היה לי מזל? שנינו נולדנו לאותם הורים, גדלנו באותו בית, הייתה לנו בדיוק את אותה התחלה. עליך להבין שעכשיו אתה נמצא בנקודת המפנה, אם תחליט באופן מעשי ומיידי שאתה רוצה לשנות את עצמך, אני נמצא כאן בשביל לעזור לך!"

"אני לא רוצה להמשיך לחיות בעוני"

דמעות של כאב וחרטה זלגו מעיניו של דימו ברגע שהמסר הנוקב והעוצמתי של אחיו התאום חדר פתאום לראשו. "אתה צודק, אח יקר", אמר וניסה לנגב את הדמעות. "בזמן שאתה עמלת על העתיד, אני בזבזתי. כשאתה למדת, אני התלוננתי. אבל איך פתאום ברגע אחד אני יכול לשנות את עצמי?"

נורם חיבק אותו ואמר: "הכול אפשרי אחי היקר, זה רק עניין של החלטה. לעולם לא מאוחר מדי. תתחיל ללמוד כבר היום, תתחיל להימנע מהטיפה המרה כבר עכשיו. קרא דף בספר משנה חשיבה והרגלים, למד מקצוע, ובעיקר התרחק מההרגלים הרעים שבנית לעצמך במשך החיים כי הם מעצבים עבורך את הגורל שבחרת..."

ביום הכיפורים כולנו מתחרטים ומבקשים סליחה. אך לא פעם עולה השאלה: האם החרטה שלנו אמיתית? האם אפשר להשתנות באמת - ברגע אחד? התשובה היא כמובן, ששינוי לא קורה בבת אחת, הוא דורש תהליך של צעדים קטנים והדרגתיים. אבל ההחלטה לשינוי בהחלט מתחילה ברגע אחד שבו האדם מבין שמה שהיה עד כה לא טוב ולא נכון, והוא באמת רוצה להשתנות. וכאשר אנו מראים נכונות אמיתית לעשות את הצעד הראשון, זה כל מה שנדרש מאיתנו כדי להכתב ולהיחתם בספרם של צדיקים גמורים.

חושבים שאתם יכולים לכתוב סיפורים מעוררי השראה?

אנו מזמינים כותבים מוכשרים לשלוח לנו דוגמאות

לכתובת המייל: sh5022881@gmail.com

תמונה מהפרשה

התמונה שלפניכם מסמלת פסוק מתוך פרשת השבוע
כתבו לנו לכתובת המייל: SH5022881@gmail.com
או שלחו למס' הטלפון: 02-5022881 ☎
תשובות למדור ניתן לשלוח בהודעה או מייל בלבד!

ותכנסו להגדלה על ספר 'מבט אל החיים' בכל שבוע!

זוכה השבוע: אליה נדב - קדומים

משקה הפלאים

רוני לב

ארי פתח בלהיטות את המעטפה הנושאת את סמל האוניברסיטה. המסמך בפנים הודיע באדישות כי לא הצליח במבחן הגמר, ועליו לחזור על הסמסטר האחרון. תחושת כישלון הציפה אותו באחת.

ארבע שנים מחייו הקדיש ללימודי הרפואה. את כל זמנו הפנוי, ואף הרבה מעבר לכך, השקיע בלימודים. לא פעם נאלץ לוותר על אירועים חברתיים ומשפחתיים, שעות השינה שלו התקצרו למינימום ההכרחי, ואת הארוחות שלו אכל כשהוא צמוד לספרי הלימוד העבים. אבל למרות זאת נכשל שוב ושוב. זה הסמסטר השלישי שהוא צריך לחזור עליו. החלום להיות רופא ולהיטיב לאנושות הולך ומתרחק עם כל ציון "נכשל".

מיואש ומדוכא הלך ארי לבקר את סבו הקשיש בבית אבות. אולי רופא הוא כבר לא יהיה, אבל לפחות ימלא את זמנו בעשייה מועילה - ביקור אצל סבא. חודשים ארוכים לא ביקר אותו, כי העדיף להקדיש את כל זמנו ללימוד אינטנסיבי למבחני הרפואה.

סבא קיבל אותו בחיכוך הטוב, עיניו הקשישות סקרו אותו באהבה דקות ארוכות. "הלימודים קשים לך?" הוא שאל לבסוף את ארי חמוץ הפנים. "אני שוקל לעזוב!" אמר בקול שקט וכבוי. "לעזוב את לימודי הרפואה?" התפלא הסב הקשיש. "מאז שאתה ילד אתה חולם להיות רופא". הוסיף בנוסטלגיה.

ארי סיפר לו על הכישלונות הרבים שלו במבחנים, שעוצרים אותו מלהתקדם ולהצליח.

סבו הקשיב בסבלנות ולבסוף ניגש לארון היחיד בחדר. הוא חיטט בו כמה רגעים ושלף שקית קטנה ושקופה עם תמצית צמחים לא מזוהים. "זה תה פלאי נגד כישלונות, אתה שם שתי כפיות ממנו במים חמים, ואתה לא נכשל אף פעם!" הסביר.

עיניו של ארי ניצתו בתקווה. לפתע החלום להיות רופא כבר לא נראה כל כך רחוק בעיניו, הוא ישתה מתה הפלאים של סבא ויצליח לעבור את כל המבחנים בציונים טובים. "יש רק בעיה קטנה וזניחה..." הוסיף סבא בקול נמוך. "רק מי שלא נכשל אף פעם יכול להכין את תה הפלאים, כדי שהתכונות הסגוליות של התה ישפיעו על השותה..."

"אכן זאת בעיה", הסכים ארי. "אבל אולי אתה סבא תוכל להכין את התה הפלאי. הצלחת מאוד בעבודתך, בחיים, בכול!" הוא ביקש. אך סבא בתגובה הניד את ראשו לשלילה. "נכון, אבל היו לי כישלונות, כמו לקוחות מאוכזבים או ימים שבהם לא הצלחתי למכור כלום, תחפש מישהו אחר..."

עוד באותו היום פנה ארי לכל האנשים המוכשרים שהכיר: אביו, אימו, חבריו שקיבלו ציונים טובים במבחנים, שכן שעובד במשרד מצליח

וחבר ילדות שקיבל תפקיד בכיר, אך כולם הגיבו להצעה שלו בשלילה. הם לא יכולים להכין עבורו את משקה הפלאים, וגם הם ישמחו לקבל ממנו. כל אחד מהם סיפר לארי על הכישלונות שלו, שמונעים ממנו להכין את התה הפלאי. אבא לא התקבל לעבודה שרצה מאוד, אמא לא הצליחה ללמוד תפירה, השכן שעובד במשרד

מצליח נכשל כמה פעמים ולכן לא קיבל קידום, וחבר הילדות סיפר שהוא לא התקבל לאוניברסיטה מסוימת שרצה.

מאוכזב ומדוכך חזר ארי לסבא, להחזיר לו את התה המופלא, התקווה האחרונה שלו להצלחה בלימודי הרפואה. "לא מצאתי מישהו שיכין לי את התה..." הוא סיפר לסבא. "אפילו לא בן אדם אחד שלא נכשל אף פעם!"

"סבא, לחש, מהם הרעשים האלו?"

"ואתה עדיין חושב לעזוב את לימודי הרפואה?" שאל סבא. ארי קימט את מצחו בחוסר הבנה. "אם אין לי תה פלאים שיעזור לי לא להיכשל, אני בוודאי עוזב את לימודי הרפואה!" אמר.

סבא חייך, אבל הקמטים בפניו סיפרו על חכמת חיים מיוחדת. "זה תה צמחים רגיל. הפלא היחיד שהוא עושה, הוא העלאת התובנה שבסוף כולם נכשלים, אבל מתגברים וממשיכים הלאה..."

אנחנו בטעות חושבים שהכשלונות שאנחנו חווים בחיים הם מיותרים וחסרי משמעות, והיה אולי עדיף בלעדיהם. אבל האמת היא שהכשלון הוא חלק בלתי נפרד מההצלחה, הוא זה שמחדד אותנו, מדייק אותנו, ועוזר לנו למצוא את המסלול הנכון אל סולם ההצלחה, ושלבי הסולם הם הכשלונות שלנו.

ביום כיפור אנחנו באים אל הקב"ה עם כל הכשלונות שלנו, ומבקשים להפוך את כולם למסלול שלנו להצלחה, לחיבור מחודש אל הקב"ה, והפעם מתוך הכרה והבנה אמיתית. ובזכות ההבנה הזו והתשובה מאהבה, הזדונות נהפכות לזכויות, כל הכשלונות הופכים לחלק בלתי נפרד מההצלחה.

רוצה להיות שגריר

של שלום לעם?

גם אתה שגריר

בשבוע האחרון התקשר אלנו גבאי בבית כנסת מרכזי בירושלים. הגבאי ביקש להודות ולברך על העלון שנחטף כמו לחמניות טריות. הוא עשה מנוי לעלון והוא מקבל שלושים עלונים בכל שבוע, אבל הביקוש גדול מההיצע, מתפללים בלתי קבועים בבית הכנסת מגיעים בערב שבת רק כדי לקחת את עלון "שלום לעם".

הצענו לו את התוכנית החדשה שלנו והוא התלהב מאוד, הוא אמר שהוא בטוח שיהיו אנשים רבים שירצו להיות שותפים בצורה זו בלי שיצטרכו להתעסק בפועל עם חלוקת העלונים.

להלן פרטי התוכנית החדשה למנויים ושגרירים:

אנחנו נשלח אליך במשך חודש 30 עלונים להפצה בבית הכנסת שלך. כל מה שנדרש ממך זה להיות שגריר ולעזור לנו ולכל הקוראים היקרים שאוהבים את עלון שלום לעם.

כמו כן נשלח לך מודעה שתוכל לתלות בבית הכנסת ולהזמין את המתפללים להקדיש את עלות המנוי למשך חצי שנה או שנה לעילוי נשמה, או לזכות ורפואה. הם יתרמו ואתה תהיה השגריר להפצה.

לא צורכים את האור. מאירים את האב והנשמה.

לפרטים, תוכלו ליצור איתנו קשר

בטלפון: 02-5022881 (שלוחה 1) | SH5022881@gmail.com

אתה לא בעל חיים!

כוחות הביטחון בתאילנד גילו ילד בן 8 בלב יער סבוך בצפון הארץ, שם התגורר זמן רב לצד שישה כלבים.

על פי העדויות, הילד חי במקום ללא קשר עם בני אנוש. הוא גר במחסה פשוט שבנה יחד עם החיות, נהג לנוע על ארבע ולהשמיע קולות דמויי נביחה במקום דיבור.

תושבים באזור סיפרו כי אימו של הילד, אישה במצוקה, השאירה אותו לבדו לתקופות ארוכות, ובשלב מסוים הוא נעלם מהאזור.

במהלך החילוץ הילד התרחק מאנשים ונשאר קרוב לכלבים שגדל עימם. הוא הועבר למרכז ממשלתי לקבלת טיפול גופני ונפשי. הגורמים הרשמיים החלו בחקירה לעומק של נסיבות המצב המיוחד הזה.

(מן העיתונות)

הסיפור העצוב הזה מעורר מחשבה על כולנו, בני האדם. האם יכול להיות שגם אנחנו שכחנו מה זה באמת להיות בני אדם ואימצנו לעצמנו התנהגויות שלא מתאימות באמת למי שאנחנו באמת!?

ימי הרחמים והסליחות, ימים של "תשובה", נועדו להזכיר לנו שהתרחקנו ושכחנו איך אנחנו באמת אמורים להתנהג, כמה גדולים ומיוחדים אנחנו, כמה חשובים אנחנו. ולחבר אותנו מחדש אל האמת הגדולה שנזכה לחיות כמו יהודים, לחשוב כמו יהודים ולהרגיש כמו יהודים.

החושך של החושך

מי שלא שהה בחושך לעולם לא יוכל להבין על מה מדובר, ואולי טוב שכן. כי אין לי אפילו מילים לתאר את החושך שהייתי בו. ובכל זאת אנסה לתאר בכמה מילים:

גדלתי במשפחה טובה וזכיתי לחינוך טוב. אבל במשך הזמן התחברתי עם חברים רעים ולאט לאט התרחקתי מהמשפחה, מההורים, מכל מה שהכרתי. עשיתי דברים ממש לא טובים, דברים שאני מתבייש בהם, אבל חשבתי שאני "עושה חיים משוגעים", הרגשתי מלך העולם שיכול לעשות כל מה שבא לו. ואני לא רוצה לפרט...

היום, אחרי כל מה שעברתי בחיים, אני יודע שהייתי בתוך חושך, בתוך מציאות רעה שהזיקה לי מאוד. הדבר הכי נורא שקרה לי הוא שלא ידעתי אז שאני לא באמת עושה חיים...

בפרשה נאמר: "וְאֶנֶכִּי הִסְתֵּר אֶסְתִּיר פָּנַי בַּיּוֹם הַהוּא..." ההסתרה מופיע פעמיים, שזה אומר "הסתרה שבתוך הסתרה". כי כאשר אדם רחוק מהקב"ה והוא יודע את זה וזה כואב לו, זו רק חצי צרה, כי יש תקווה שישתנה. אבל הכאב הגדול ביותר הוא כאשר האדם בכלל לא מודע לכך שהוא רחוק מהקב"ה והוא חושב שהוא "עושה חיים", אדם שחי בצורה כזו יצטרך תזכורות כואבות יותר כדי להתעורר.

הלוואי שנזכה להתעורר מתוך אהבה ושמחה.

כסף בחזרה

שאלה מס'

862

מיכאל ועקיבא הסתכסכו בגלל שותפות במיזם עסקי שנכשל. מעבר לכעס על השותפות שנכשלה, היה גם עניין כספי בין השניים. עקיבא לקח ממיכאל במרמה סכום של 2,000 דולר ולא היה מוכן להחזיר אותם. מיכאל מצידו עשה תרגיל 'עוקץ' והצליח להוציא מעקיבא את הכסף בחזרה. יום הכיפורים הגיע ומיכאל החליט לעשות חשבון נפש. הוא הלך לרב השכונה ושאל האם היה מותר לו לגנוב מעקיבא את הכסף שהיה בעצם שלו. מה לדעתכם השיב לו הרב?

מעיינים בספרים ולומדים לפסוק הלכה או משפט: תלמוד בבלי מסכת 'ברכות' דף ה' בדין: 'האם מותר לגנוב בחזרה' ושולחן ערוך 'חושן משפט' סימן שס"ט סעיף ו'.

לרגל עלון וילך - יום הכיפורים, אנו מצרפים את השאלה ביחד עם התשובה:

תשובה בקצרה: אסור היה למיכאל להוציא את הכסף במרמה מעקיבא למרות שהוא מגיע לו, אלא אם אין כן שום דרך אחרת להשיג את הכסף.

המושג ההלכתי: האם מותר לאדם לגנוב את שלו

תשובה בהרחבה: ישנו דיון בגמרא: אדם שגזלו ממנו חפץ, האם מותר לו להיכנס לביתו של הגוזל ולקחת את החפץ שלו בחזרה? (תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ה' עמוד ב') הגמרא מספרת על רב הונא שהיו לו ארבע מאות חביות יין וכולן החמיצו. הוא הצטער על כך מאוד ושאל את חבריו למה זה קרה לו. ענו לו חבריו שיייתכן שזה קרה בגלל שלא שילם לפועל שלו את משכורתו. רב הונא אמר שזה נכון, אבל הוא עשה זאת כי הפועל גונב ממנו והמשכורת היא הרבה יותר ממה שמגיע לו. השיבו לו חבריו: "וכי בגלל שהוא גנב מותר גם לך להיות גנב?"! מסיפור זה אנו רואים שגם אם מישוהו גנב ממך אסור לך לגנוב ממנו בחזרה. לעומת זאת, ישנה גמרא (מסכת בבא קמא דף כ"ז) האומרת, שמותר לאדם לעשות דין לעצמו ולהוציא מחברו את מה שהפסיד אותו, וכך גם נפסק בהלכה (שלחן ערוך חושן משפט סימן ד') שאם אדם רואה שחבר שלו מחזיק בידו חפץ ששייך לו, מותר לו להוציא את זה ממנו בכוח.

אז האם מותר לגנוב מגנב או אסור? הבדל נפלא מובא ב'מרדכי' (אחד מגדולי הראשונים), שמבאר (במסכת בבא קמא סימן ל') שאין כל סתירה בין שתי ההלכות. אכן, אם אדם רואה שחבר שלו מחזיק את החפץ שלו ממש, מותר לו לקחת את זה ממנו בכוח, אבל אם הוא לא רואה את החפץ שלו אצל חברו, רק שהוא רוצה לקחת ממנו משהו אחר בתמורה, זה כבר אסור, ולכן אמרו האמוראים לרב הונא שהיה אסור לו להוריד מהמשכורת של הפועל שגנב מהשדה שלו, כי רק את מה שהוא גנב ממנו מותר לקחת בחזרה ולא משהו אחר. דין זה נפסק בהלכה (חו"מ סי' ד' סעיף א').

האם כסף תמורת כסף נחשב כאותו חפץ או כחפץ אחר? לאחר שראינו שמותר להוציא בכוח מגנב רק את החפץ שהוא גנב, מתעוררת השאלה מה תהיה ההלכה אם הוא גנב כסף, וכמו בסיפור שלנו שעקיבא גנב כסף ממיכאל, האם מותר היה למיכאל לגנוב ממנו בחזרה כסף. כי זה נקרא אותו חפץ שהרי שניהם זה כסף, או שבכל זאת, אלה לא אותם שטרות, ולכן היה אסור לו להוציא ממנו שטרות אחרים שלא אותם הוא גנב? יש פוסקים (בן איש חי' בספר 'רב פעלים' חלק ג' סימן ה') שכתבו, שכסף תמורת כסף נחשב כאותו חפץ, ומותר להוציא שטרות כסף אחרים. אך יש מי שפוסק ('ערוך השולחן' חושן משפט סימן ד') שכיוון שזה לא אותם שטרות אסור לגנוב אותם מהגנב על אף שגם הוא גנב כסף. אבל גם במקום שמותר לגנוב בחזרה מגנב, עליו להתייזב נגדו ולהודיע לו מפורשות שהוא לא רוצה לגנוב אותו אלא פשוט להחזיר לידי את השייך לו. ורק במקרה שהגנב הוא איש אלים ואי אפשר להתעמת אתו בכוח, אז מותר לחדור לביתו בשקט ולהוציא משם את החפץ. לכן, בסיפור שלנו, אם מיכאל היה יכול להתעמת עם עקיבא ולהוציא ממנו את הכסף, היה אסור לו לעקוץ אותו ולהוציא ממנו את הכסף בצורה עקיפה, אך אם אין לו אפשרות אחרת להחזיר את הכסף לידי, הוא יכול לאחר מעשה לסמוך על אותם פוסקים הסוברים שמותר להוציא מגנב כסף תמורת כסף למרות שאלה לא אותם שטרות.

לסיכום: למיכאל היה אסור לעקוץ את עקיבא אלא אם כן לא הייתה לו אפשרות אחרת להחזיר לידי את הכסף.

רוצה להיות שגריר

של 'שלום לעם'?

בואו להיות שגרירים להפצת העלון ולקבל מאיתנו
30 עלונים להפצה בבית הכנסת או בשכונה שלכם.

כל מה שנדרש ממך, זה להיות השגריר שלנו

ולכל אלו שאוהבים את עלון 'שלום לעם'.

אנחנו נשלח לך מודעה שתוכל לתלות בבית הכנסת
ולהזמין את המתפללים להקדיש את עלות המנוי
לעילוי נשמה, או לזכות ורפואה.

הם יתרמו ואתה תהיה השגריר להפצה באזור מגוריך.

 02-5022881

sh5022881@gmail.com

לא צורחים את האור. מאירים את האב והנשמה!

הכד של המלך

המלך הסתובב ביריד האמנים שהתקיים בעיר הבירה ושם את עינו על קדר צעיר שיצר כדים מרהיבים במיוחד בסגנון שטרם ראה.

פנה אליו המלך ואמר: "אקצה עבורך חדר בחצר הארמון. אספק לך את כל מה שנדרש לך, כלי מלאכה, תנורים, וכמובן אוכל ושתיה, ואתה תייצר עבורי כד גדול ומיוחד שבו אוכל לאחסן את היין המשומר שקיבלתי מאבותיי".

הקדר הסכים למשימה, נתן למשרתי המלך את רשימת הציוד הנדרשת ותוך כמה ימים הוא התחיל לעבוד בחצר המלך.

המלאכה הייתה ארוכה ומורכבת. הוא נדרש לשים לב לכל פרט ופרט במלאכה, ובמשך ימים ארוכים השקיע מאמצים גדולים מתוך אהבה גדולה למלך, ליצור את הכד היפה ביותר שהיה מסוגל. כשהכד היה מוכן ציפה אותו בזכוכית בוהקת והשקיע שבועות ארוכים בציורים מרהיבים ובשיבוץ של אבני חן ויהלומים על הכד שיפאר את היכל המלך.

בשבוע שלפני ההגשה למלך הוא היה שמח ומרוצה מאוד מעצמו ומהתוצאה המרהיבה והחליט שהגיע הזמן להתפנק ולחגוג.

אבל הוא שתה קצת יותר מדי... וכשהוא קם בבוקר הוא גילה שהכד המרהיב הושחת והתנפץ לאלפי רסיסים...

הוא הבין היטב את חומרת המצב והיה חסר אונים מול המציאות המנופצת. במקום תהילה, כבוד ושכר רב הוא עתיד לנחול בושה וחרפה גדולה.

תחושת אכזבה עצמית מילאה אותו, והוא ישב מלא חרטה לבכות ולקונן על רוע מזלו, על טיפשותו ועל ההזדמנות הגדולה שהוחמצה.

קרני השמש חדרו פנימה והאירו את שברי הכד, הדמעות שכיסו את עיניו גרמו לרסיסים לנצוץ בצבע זהוב, ופתאום נצנץ במוחו רעיון...

במשך שבוע שלם עבד בלי הפסקה להרכיב את כל חלקי הכד מחדש כמו פאזל ענק, ואת החלקים הדביק זה לזה בזהב טהור.

כשהמלך ראה את הכד המתוקן חיבק את האמן הצעיר בחום ואמר: "מעולם לא ידעתי שכד שבור יכול להיות שלם ויפה כל כך, עד שבאת והוכחת לי".

כל אדם הוא יצירת אמנות מפוארת שאין כמותה. **כל אחד מאיתנו נועד להיות פאר היצירה מעצם זה שנבראנו "בצלם אלהים"**. נועדנו להיות הכלי שיכיל את האור הגנוז של המלך, את אור החכמה האלוקית, את כל הטוב של הבורא בעולמו.

אבל עשינו כמה שטויות... איבדנו את דעתנו ושכלנו ברגעים של חוסר תשומת לב, והנה נדמה שיצירת המופת הושחתה, שהכלי שאמור היה להיות מופת של טוהר ויופי איבד את היכולת שלו להכיל את האור הגדול. זה נראה כלפי חוץ כאילו התקלקלנו, ואין לנו עוד ערך...

"מִשׁוּל כְּחָרָס הַנִּשְׁבֵּר, כְּחֻצִּיר יָבֵשׁ וּכְצִיץ נוֹבֵל, כְּצֵל עוֹבֵר, וּכְעָנָן כָּלָה, וּכְרוּחַ נוֹשֶׁבֶת, וּכְאֶבֶק פּוֹרֵחַ, וּכְחֹלֶם יָעוּף..."

ניתנה לנו הזכות לתקן ולהדביק את כל השברים בדבק של **"תשובה מאהבה"**. הפלא הגדול הוא, שזה לא רק תיקון קוסמטי, אלא שאחרי שנשברנו והדבקנו את השברים מחדש מתוך אהבה ורצון עז להיות כלים ראויים לאור הגדול, אנחנו הרבה יותר שלמים ממה שהיינו קודם.

"במקום שבעלי תשובה עומדים. אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד".

גמר חתימה טובה!

גבאי בתי כנסת,

רוצים לחלק את עלון 'שלום לעם' למתפללי בית הכנסת שלכם?

דברו איתנו, ותקבלו יותר עלונים במתנה!

למס' טלפון: 02-5022881 לכתובת: sh5022881@gmail.com